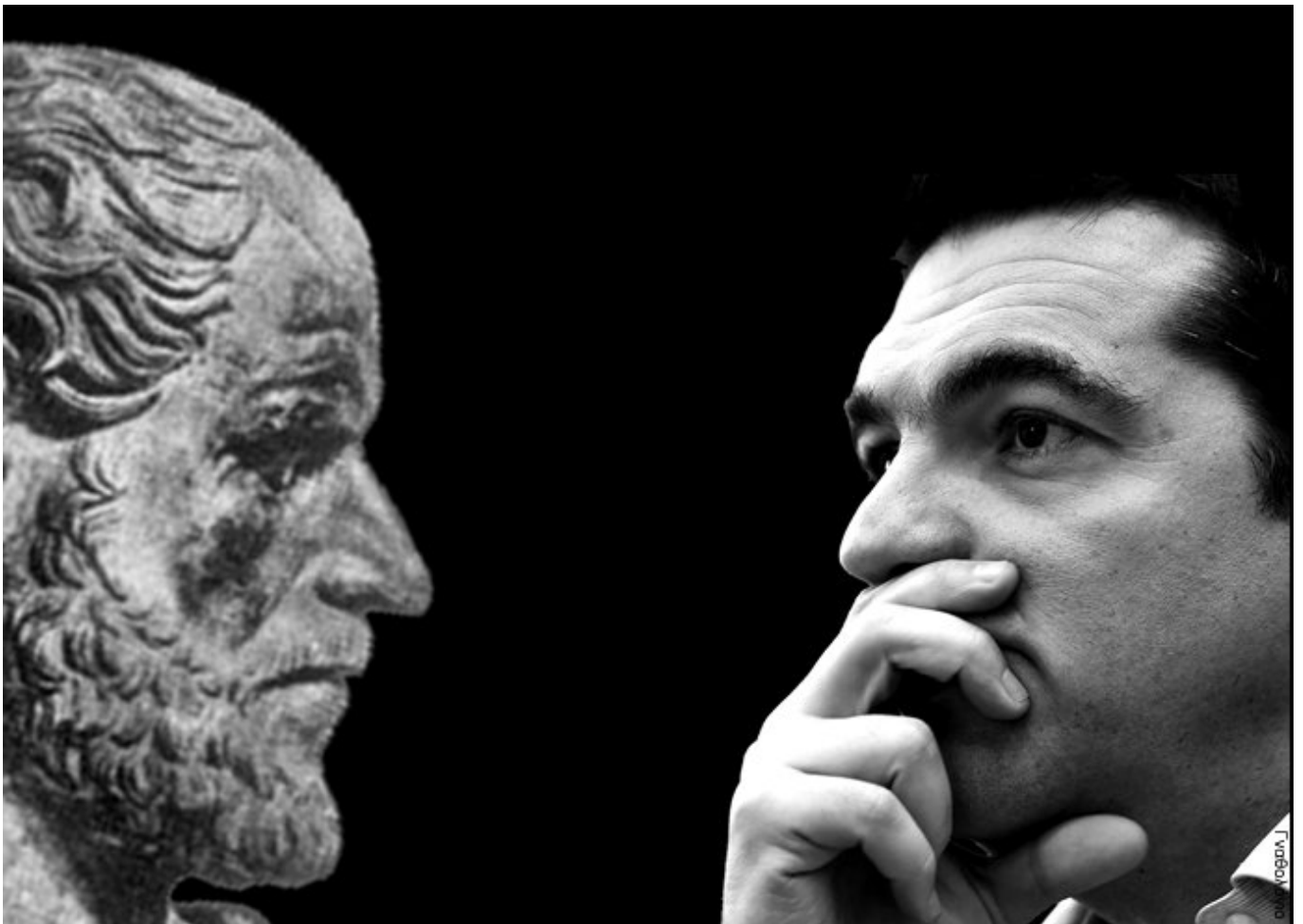

Ο Τσίπρας συναντά τον Αριστοτέλη και εμείς μια τυραννική φορολιγαρχία

Ο Αλέξης Τσίπρας συναντά τον Αριστοτέλη, όχι μεταφορικά σαν μαθητής του αλλά σαν κάποιος εν δυνάμει ενσαρκωτής των «παρεκβάσεων» που ανέλυε ο μεγάλος Σταγειρίτης για τα πολιτεύματα στα «Πολιτικά» του. Άλλες εποχές και άλλες ερμηνείες, αλλά η πολιτική ουσία παραμένει διαχρονική και αναλλοίωτη από την αρχαία μέχρι την σύγχρονη κοινωνία μας.

«Θέλουμε να συνεχίσουμε να είμαστε Κυβέρνηση αυτών των δυνάμεων που μας έστειλαν εδώ [...] Αυτούς εκπροσωπούμε και την επιθυμία αυτή θέλω να κάνουμε πράξη, γιατί θέλουμε στο τέλος της ημέρας να δίνουμε λογαριασμό μονάχα σ' αυτούς που μας έστειλαν εδώ» τόνισε ο πρωθυπουργός στις προγραμματικές του δηλώσεις στην Βουλή. Και συμπλήρωσε: *«Όχι στις οικονομικές εξουσίες και στην*

ολιγαρχία αυτού του τόπου. Δίνουμε λογαριασμό στο λαό και μόνο στον ελληνικό λαό».

Δηλαδή η σημερινή κυβέρνηση είναι κυβέρνηση αυτών που την ψήφισαν. Άρα των 1,925,204 ψηφοφόρων που ψήφισαν ΣΥΡΙΖΑ και των επιπλέον 200,423 που ψήφισαν ΑΝΕΛ, που στο εξής θα αναφέρονται στο κείμενο ως «ελληνικός λαός». Αυτοί που «έστειλαν» την κυβέρνηση «εδώ» και στους οποίους αυτή θα δίνει λογαριασμό «στο τέλος της ημέρας».

Και επειδή «ολιγαρχία του τόπου» δεν μπορεί λογικά να είναι οι υπόλοιποι 3,439,968 που δεν ψήφισαν ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ - χώρια οι επιπλέον 764,061 που δεν ψήφισαν σε σχέση με τον Ιανουάριο - προκύπτει το ερώτημα ποιους εννοεί «ολιγαρχία» ο πρωθυπουργός και φυσικά ποιους εννοεί «ελληνικό λαό».

Ας ξεκινήσουμε από το δεύτερο ερώτημα. Πέρα από την δεδομένη αφερεγγυότητα των δημοσκόπων, οι έρευνες δεν λαμβάνουν υπόψιν το ποσοστό με το οποίο μια επαγγελματική ομάδα συμμετείχε στις εκλογές. Έτσι, είναι δύσκολο να υπολογιστεί με ακρίβεια πόσοι π.χ. αγρότες ή συνταξιούχοι ψήφισαν την σημερινή κυβέρνηση.

Με βάση τα exit poll, ΣΥΡΙΖΑ και ΑΝΕΛ, είχαν σημαντικά μεγαλύτερη υποστήριξη, αναλογικά με το γενικό τους ποσοστό, μόνο στους μισθωτούς του δημοσίου τομέα. Με αυτό το δεδομένο η κύρια «λαϊκή βάση» της κυβέρνησης είναι «δημοσιο-υπαλληλική» ή με άλλα λόγια η πολιτική της βάση είναι κυρίαρχα το κράτος.

Δεν είναι λοιπόν τυχαίο ότι οι έμμισθοι υπάλληλοι του κράτους καλούνται να πληρώσουν το μικρότερο κόστος της προσαρμογής του τρίτου μνημονίου. Από το μισθολογικό μέχρι την επιορκία η μεταχείριση τους είναι προνομιακή. Αυτοί κυρίως ψήφισαν, σε αυτούς κυρίως θα δίνεται ο λογαριασμός «στο τέλος της ημέρας».

Αντίθετα, άλλες επαγγελματικές ομάδες που δεν ψήφισαν ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ, όπως οι ελεύθεροι επαγγελματίες, δεν αναφέρθηκαν καν στις δηλώσεις του πρωθυπουργού. Η εξοντωτική τους υπερφορολόγηση θεωρείται δεδομένη και ούτε καν άξια αναφοράς. Κάπου 300,000 Έλληνες που προφανώς δεν ανήκουν στον «ελληνικό λαό».

Ποιοι όμως ανήκουν στην «ολιγαρχία του τόπου»; Ποιες είναι αυτές οι

«οικονομικές εξουσίες» στις οποίες δεν πρόλαβε να εναντιωθεί η κυβέρνηση το πρώτο επτάμηνο αλλά τώρα θα τις σαρώσει υπέρ των συμφερόντων του «ελληνικού λαού»;

Όποιες και αν εννοεί ο πρωθυπουργός σαν τέτοιες, σίγουρα δεν κρύβονται πίσω π.χ. από το λαθρεμπόριο καυσίμων, αφού αυτό δεν αναφέρθηκε. Σίγουρα δεν είναι επιχειρηματίες όπως π.χ. η κ Αγγελούπουλου, που αντίθετα βοηθά την κυβέρνηση. Και μάλλον δεν είναι και τόσο οι παλιοί ή οι επερχόμενοι καναλάρχες, που ειδικά αυτή την εποχή δείχνουν όλοι τους τόσο φιλικό και αναμορφωμένοι.

Κάποιες από αυτές τις εξουσίες μπορεί να βρίσκονται στις περιβόητες λίστες, αλλά τώρα, παρά την πολιτική βούληση, τα χρονικά περιθώρια στένεψαν, η υποδομή και η στελέχωση είναι ανεπαρκείς και το κυριότερο ο «ελληνικός λαός» είναι ώριμος, όπως έδειξε και στις εκλογές, αν χρειαστεί, απλά να αναγνωρίσει και εδώ την προσπάθεια.

Μήπως τελικά η θεωρούμενη ως ολιγαρχία κατά του «ελληνικού λαού» και της κυβέρνησής του δεν είναι ακριβώς η γνωστή ολιγαρχία την οποία ακόμη και ο κ. Τσίπρας μέχρι τον περασμένο Ιανουάριο εννοούσε σαν ολιγαρχία του τόπου;

Μήπως «ολιγαρχία» είναι ο υπόλοιπος λαός, που δεν φέρει το «χρίσμα» του «ελληνικού λαού»; Δηλαδή, όλοι εμείς οι μικρομεσαίοι και φτωχοί πολίτες εκτός κρατικών θέσεων και μηχανισμών; Ανεξαρτήτως επαγγελματικής κατηγορίας και σημερινής κοινωνικής θέσης; Μήπως προοριζόμαστε ή παίζουμε ήδη τον ρόλο του «εχθρού» του «ελληνικού λαού»;

Ο Αριστοτέλης έγραφε στα «Πολιτικά» (Βιβλίο Ε΄, Κεφ. 11): «Άλλο μέσο που μεταχειρίζονται οι τύραννοι είναι και το να συκοφαντούν και να φέρνουν σε σύγκρουση φίλους με φίλους και το λαό και τους ξεχωριστούς πολίτες και τους πλούσιους αναμεταξύ τους. Και σύστημα των τυράννων είναι να κάνουν φτωχούς τους υπηκόους τους υποχρεώνοντάς τους να καταβάλλουν εισφορές, ώστε η σωματοφυλακή τους να συντηρείται με δικά τους έξοδα και για να μην έχουν καιρό να συνωμοτούν εναντίον τους, αφού αναγκάζονται να δουλεύουν για να συντηρήσουν τις οικογένειες τους [...] Και η βαρειά φορολογία αποβλέπει στον ίδιο σκοπό, όπως π.χ. στις Συράκουσες, όπου μέσα σε πέντε χρόνια την εποχή του Διονυσίου οι πολίτες κατέβαλλαν σα φόρο ολόκληρη την περιουσία τους.»

Είναι φανερό ότι η κυβέρνηση τελεί σε πλήρη ιδεολογική σύγχυση ταυτότητας

μέσα στα σύγχρονα πολιτικά ρεύματα στην Ευρώπη και τον κόσμο. Ενδεχομένως ο χαρακτηρισμός «αποικιακή διακυβέρνηση με ιδιοτελείς σκοπούς», χωρίς ιδεολογικά πρόσημα, να είναι πιο κυριολεκτικός ή έστω προσωρινά πιο χρήσιμος για ερμηνείες γεγονότων και πεπραγμένων.

Ωστόσο, το πολιτικό αποτέλεσμα οδηγεί βραχυπρόθεσμα και για πολλά χρόνια στη δημιουργία μιας φτωχοποιημένης ζώνης στη βάση της κοινωνίας, με όριο λίγο πάνω από το όριο της φτώχειας, και στην κορυφή στον σχηματισμό μιας ολιγαρχικής προνομιούχας κάστας κομματικών και κρατικών στελεχών, που θα νέμονται και θα απολαμβάνουν τις όποιες μικρές ή μεγάλες παροχές των δανειστών σε αντάλλαγμα για τις υπηρεσίες τους να επιβάλλουν τον απόλυτο έλεγχο, ανελευθερία και τάξη στην πλειονότητα.

Με τα σύγχρονα πολιτειακά δεδομένα θα μπορούσαμε να περιγράψουμε το τι συμβαίνει στην χώρα μας σα μια παρεκτροπή του δημοκρατικού πολιτεύματος. Σε κάθε περίπτωση σα μια «παρέκβαση» από το «ορθό» πολίτευμα που, όπως γράφει ο Αριστοτέλης, συμβαίνει όταν «δεν εξυπηρετείται το συμφέρον του συνόλου των πολιτών». Αυτό ακριβώς που με αφοπλιστική ειλικρίνεια και βαθειά διχαστικό λόγο υποστήριξε ο Αλέξης Τσίπρας στην ομιλία του.

Αυτό που ανοίγεται μπροστά μας είναι μια φορολογική τυραννεία σχεδόν αποκλειστικά κατά των μικρομεσαίων και των φτωχών με ιδεολόγημα το κτύπημα της «ολιγαρχίας» και στήριγμα τις δομές και το έμπυχο δυναμικό του κράτους.

Η πραγματική ολιγαρχία θα μείνει άθικτη, θα ανανεωθεί σε πρόσωπα και θα ενισχυθεί σε πλούτο από τον δικό μας μόχθο και στέρηση. Αυτό είναι το σχέδιο. Έτσι απλά. Ένα πείραμα «τυραννικής φορολιγαρχίας», αλλά με το πιο πιθανό σενάριο να καταρρεύσει εν τη γενέσει του. Και φυσικά, όχι ήρεμα και ανώδυνα.

Σε κάθε περίπτωση αυτό που σε λίγο θα κρέμεται πάνω από τον Αλέξη Τσίπρα είναι η Δαμόκλειος Σπάθη - αν όχι ήδη και αν βέβαια προλάβει να γίνει ένας Διονύσιος.

Πηγές:

ΑΡΙΣΤΟΤΕΛΟΥΣ ΠΟΛΙΤΙΚΑ (Ε'-Η'), Απόδ. Βασίλη Μοσκοβή, Εκδ. Νομική Βιβλιοθήκη

ΟΜΙΛΙΑ ΑΛΕΞΗ ΤΣΙΠΡΑ ([Βουλή, 6 Οκτωβρίου 2015](#))

EXIT POLL ΒΟΥΛΕΥΤΙΚΩΝ ΕΚΛΟΓΩΝ [20/09/2015](#)

Δ. Τρικεριώτης , *Twitter*: [@BlogGnathion](#)